

במעמד צד (נשי) אחד

 שלחו להדפסה

כשהכנסת מגבה את בתי המשפט שנוטים לטובת הנשים ומקבלת חוקים המבוססים על רוע, יש לרענן את הזיכרון בדבר עלייה במספר תלונות השווא נגד גברים
גיל רונן

בוועדה לקידום מעמד האשה מונחים מדי שבוע חוקים שמחמירים יותר ויותר עם גברים. ארגוני הנשים מוזמנים דרך קבע לדיונים על החוקים הדרקוניים האלה, אך ארגוני האבות לא. זאת למרות שהחוקים נוגעים לגברים ונשים במידה שווה. זוהי חקיקה במעמד צד אחד.

 לחצו כאן להגדיל הטקסט

 לחצו להקטין את הטקסט

דוגמה טרייה לחקיקה כזו היא תיקון לחוק למניעת אלימות במשפחה שהגישו הח"כים גדעון סער ונדיה חילו. החוק, שכבר עבר בקריאה ראשונה, קובע שבית המשפט לא יבטל צו הגנה שניתן נגד בן זוג, אם המבקש אינו נוכח בדיון. גם היום יכול אדם לקבל מבית המשפט צו הגנה נגד בן זוג במעמד צד אחד. בדרך כלל מדובר באשה הניגשת אל שופט עם עורך דינה ומשכנעת אותו שיש להרחיק את בעלה מהבית מיידית, בלי לשמוע את הצד שלו. החוק קובע, עם זאת, שיש לקיים דיון נוסף לא יאחר משבוע ימים אחר מתן הצו, ובו יש לאפשר לצד המורחק להשמיע את דברו. אם בית המשפט משתכנע שלא היתה הצדקה לצו המקורי, הוא מבטל את ההרחקה.

החוק החדש קובע שאי אפשר יהיה לבטל את הצו אם המבקש אינו נוכח במילים אחרות – אם האשה לא תתייצב לדיון הנוסף, הבעל לא יוכל לחזור הביתה. אם לא תתייצב אף פעם, הוא לא יחזור אף פעם.

זוהי הצעת חוק שאין בה דבר חוץ מרוע. אין שום צורך בטיעונים סטטיסטיים כדי להסביר מדוע היא פסולה: נניח אפילו שכל הגברים פושעים וכל הנשים צדיקות, איך ניתן להצדיק יצירת מצב שבו אדם יורחק מביתו לצמיתות מבלי שזכה אפילו להופיע בבית המשפט ולהציג את הצד שלו

באוקטובר 2007 החלה לפעול בכנסת ועדת-משנה של ועדת הרווחה בראשות ח"כ הרב חיים אמסלם (ש"ס) לצורך בדיקת הפגיעה בזכויות גברים במערכות החוק והרווחה. מאחורי היוזמה ההיסטורית להקמת הוועדה עמד ח"כ הרב אברהם רביץ (יהדות התורה), ששימש בעבר כסגן שר הרווחה ומכיר את הנושא היטב.

הוועדה פועלת בעיקשות, למרות מכשולים ביורוקרטיים שמערימים עליה. היא הספיקה כבר לשמוע את הסוציולוגית ד"ר אורלי אינס מאוניברסיטת חיפה, ממקימות מערך האלימות במשפחה (אלמ"ב) במשטרת ישראל, שהעידה כי מנגנון האלמ"ב הוקם בשנות ה-90 בהנחת עבודה שכ-20% מהתלונות על אלימות הן בדויות. כיום, הודתה אינס, שיעורן גבוה בהרבה.

בפני הוועדה הופיעה גם סנ"צ נורית זיו, העומדת בראש מדור נפגעי עבירה במשטרה, המרכז מאז 1996 את פעילות חוקרי האלמ"ב. מהנתונים שמסרה לוועדה עולה כי קיימת אפליה ברורה בטיפול בתלונות גברים ונשים על אלימות בני זוג. מתוך כלל תלונות הנשים שהוגשו ב-2007, 41% הועברו

לטיפול הפרקליטות עד סוף השנה, ו-4.5% הגיעו לבית המשפט. מתוך תלונות הגברים, לעומת זאת, רק 21.7% הועברו לפרקליטות, ו-0.4% בלבד הגיעו לבית המשפט. 40% מתלונות הגברים נסגרו מחוסר עניין לציבור, לעומת 14% מתלונות הנשים בלבד.

הטיפול המשטרתי בתלונות על הודעה כוזבת (כלומר, תלונה נגד מי שחשוד כי הגיש תלונת שווא) מגוחך: בסך הכל הגיעו לפרקליטות 32 מקרים כאלה ב-2007, מתוכם 21 תלונות שהוגשו על ידי נשים. אף תלונה אחת לא נידונה בבית המשפט. המסר למעלילים, ובעיקר למעלילות, ברור: התלוננו כאוות נפשן, בשביל זה אנחנו פה.

להזכירכם: כ-20,000 תלונות על אלימות במשפחה מוגשות מדי שנה. כ-80% מהתלונות הן של נשים, בעיקר בגלל שהגברים יודעים שאין טעם להתלונן, וכי מי שמתעקש שיקחו ממנו תלונה מסתכן בכך שהמשטרה תהפוך אותה לכתב אישום נגדו.

חוקים כמו התיקון לחוק מניעת האלימות במשפחה, עוברים כי חברי הכנסת מצביעים בלי לחשוב, בהנחה שאם הוועדה אישרה אותם - הם מוצדקים, ובהנחה שאם יטילו ספק בצדקתם, העיתונות תאכל אותם. אנו פועלים כדי לשנות מצב זה, ושלא יהיה ספק – הוא עומד להשתנות.

גיל רונן, יו"ר ארגון "הפמיליסטים"

חזרה